

בש"פ 10108/17 - האילו איילנך נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 10108/17

לפני:

המבקש:

כבוד הרשמת ליאת בנמלך
האילו איילנך

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשה להארכת מועד

החלטה

המבקש עותר למתן ארכה להגשת ערעור על גזר דין מיום 3.10.2017, בו הושטו עליו 66 חודשי מאסר בפועל (מיום מעצרו), עונש מאסר מותנה ופיצוי לטובת נפגע העבירה, לאחר שהורשע על יסוד הודאתו בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות ופציעה.

לאחר עיון בבקשה, בתצהיר שצורף ביום 3.1.2018 ובתגובת המשיבה - המתנגדת לבקשה - סבורה אני כי הכף נוטה לדחיית הבקשה.

הבקשה הוגשה ביום 27.12.2017, שלושים ושמונה ימים לאחר חלוף המועד להגשת הערעור, ונטען בה כי הערעור לא הוגש במועדו בשל "תקלת תקשורת" בין המבקש לבין בא-כוחו - לפי הנטען המבקש סבר שבאחת השיחות עם בא-כוחו נתן לו אישור להגשת הערעור.

טענה זו לא פורטה כדבעי, גם לא בתצהיר אותו איפשרתי למבקש להגיש. בין היתר לא פורט מתי התרחשה אותה שיחה נטענת; ועוד לא הובהר כיצד זה שהמבקש לא יצר קשר עם בא-כוחו לאחר

אותה שיחה נטענת תקופה ממושכת של לפחות שלושים ושישה ימים גם כאשר בא-כוחו לא הודיעו דבר בקשר לערעור בעניינו (למשל לעניין הגשת נימוקי הערעור). חוסרים אלו בגרסת המבקש שוקלים לחובתו. עוד יש ליתן משקל למשך האיחור - כאמור איחור ממושך של שלושים ושישה ימים - המציב בפני המבקש משוכה משמעותית; כמו גם לכך שהערעור שהגשתו מתבקשת הוא ערעור על גזר דין שהושת על המבקש לאחר שהודה בעובדות כתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון והורשע בחבלה בנסיבות מחמירות ובפציעה, ולהתרשמותי גם בהליך שהגשתו התבקשה המשוכה שהיתה ניצבת בפניו אינה קלה. עוד אוסיף כי המבקש ביקש להשיג גם על גובה הפיצוי בו חוייב, אך לא צירף את נפגע העבירה, אשר לטובתו נפסק הפיצוי, כמשיב לבקשתו.

בנסיבות אלו כולן, וגם בנותני משקל לכך שעניין לנו בערעור בזכות המופנה כלפי גזר דין, סבורה אני כי המבקש לא הרים את הנטל להוכיח קיומו של "טעם ממשי המניח את הדעת" אשר יש בו להצדיק ליתן לו ארכה ממושכת כמבוקשו, ומשכך הבקשה נדחית.

ניתנה היום, י"ח באדר התשע"ח (5.3.2018).

ליאת בנמלך
ר ש מ ת